

Kázání Bystřička, Růžďka 11.10.2020 **Druhá šance**

Introit: *Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svätý Izraele: „V obráćení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. (Izajáš 30,15)*

Píseň V Pánu se radujme

Modlitba

Čtení: Žalm 90

Píseň Jet' Pán světlo mé

Text kázání: Lukáš 17, 11-19

Bratři a sestry,

na nějaký čas to jsou opět poslední společné bohoslužby. Podruhé v tomto roce vláda vyhlásila nouzový stav. Data nemocných, nakažených a zemřelých jasně říkají, že je to nutné. Nikdo nevíme, jak se situace bude dál vyvíjet. Slyšíme různé prognózy, černé scénáře, ale i nadějně hlasy. Jak se na takovou situaci máme ale dívat my křesťané?

Měli bychom se na ní dívat ve světle evangelia. Když Pán Ježíš chodil po tomto světě, nabízel a dával lidem **druhou šanci**. A já vnímám, že druhý stav nouze, je zároveň také takovou druhou šancí pro náš národ. Druhou šancí začít opravdově hledat Boha, vzít Boha vážně a vážně vnímat i naléhavost této těžké situace. Po první šanci na jaře nám zřejmě otrnulo, vláda, ale možná i my jsme se plácali po ramenou, jak jsme epidemii dobře přečkali a zvládli. Jak jsme to zvládli i bez Boha. Oslovil mě v tomto týdnu jeden citát. **Lidé se snaží zastavit epidemii, aby se mohli vrátit ke starému způsobu života- žít bez Boha. Nejdřív ale musí přijít změna.** Ta změna, bratři a sestry, nepřišla. Nehrnou se zástupy nově obrácených do kostelů, náš národ nehledá Boha a je od něj srdcem velmi vzdálen. Jak jsou na tom ale vlastně naše křesťanská srdce? Jsme vděční, máme lásku pro druhé? Možná je to chyba nás křesťanů, málo se modlíme za ztracené, nemáme pro ně srdce, málo jim sloužíme, málo zveme, spíše odsuzujeme, pohrdáme. A možná ti, o kterých si myslíme své, jsou Bohu blíže, než my! V tom příběhu uzdravených přišel poděkovat pouze **Samařan**, který byl Židy opovrhován. Kdo měl ale zachraňující víru?

Jsme tak trochu v roli Davida, který stojí proti Goliáši. Je nemyslitelné zvítězit lidskými zbraněmi. Vezměme si z Davida příklad, přikloňme se k Hospodinu, v Něho doufejme a na Něho spoléhejme. Vždyť Bůh má moc zastavit jakoukoliv pandemii. Bůh má moc uzdravit jakoukoliv nemoc. Bůh má moc nás i ochránit. Jen na to zapomínáme, jen o tom pochybujeme, a do našich srdcí se chce vkrádat strach, tíseň a bezradnost.

Jak ale na tom bylo těch **deset malomocných** z toho dnešního evangelijního příběhu? Co oni prožívali? Bezmoc, bezradnost. Malomocenství. Malomoc. Nemoc. Nemocný člověk zjišťuje, že nemá moc sám nad sebou. Česky to máme vyjádřeno výstižně. Ne-moc. Není v naší moci se uzdravit. A kdo si myslí, že je mocný, jednou zjistí, že je bez- mocný. Ovšem prozíravý člověk se obrací k Tomu, kdo tu moc má. Kdo má moc uzdravit. K Ježíši Kristu. A pamatujme si opět: **Lékař léčí, Bůh uzdravuje!** Dnešní svět spoléhá na lékaře a vědce a čeká, kdy konečně bude lék na koronavirus. Zdravotnictví však kolabuje, také prožívá bezmoc. Kam se tedy obrátit? Obráťme se k Ježíši Kristu a volejme spolu s těmi deseti malomocnými: **„Ježíši, smiluj se nad námi!“** Bůh je milosrdný, celý svět k Němu ale ještě nevolá. A když bude volat? Bojím se, že pokud se pandemie zvládne a přijde uzdravení, že se zase mnozí poplácají, jak to bez Boha zvládli a jak jsou dobří a silní, že je to nepotkalo, nebo že je to neskolilo. Avšak srdce zůstane nezměněno.

Není to ale, bratři a sestry, na světě nic nového. Vždyť už právě v tom příběhu **uzdravení deseti malomocných, se jen jeden jediný vrátil k Ježíši, aby vzdal Bohu chválu.** Jen jeden z deseti je Bohu vděčný. Jen jeden z deseti obrátil své srdce k Bohu. A jen tento jeden pak také slyší: **„Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“** Ten příběh nám nevypráví, co bylo dál s těmi devíti. S těmi, kteří už neslyšeli tento výrok Pána Ježíše. S těmi, kteří nechtěli slyšet dál Boží slovo, s těmi, kteří už Boha přece nepotřebovali. Nevíme, jestli se jim nemoc vrátila, anebo jestli jim „otrulo“ a začali si žít podle svého a v plné síle. Co ovšem víme, že ten výrok Pána Ježíše o zachraňující víře má mnohem větší přesah. On totiž mluví k srdci toho jednoho jediné vděčného. K srdci, které se obrátilo. K srdci, které se znovuzrodilo. K srdci člověka, který **uvěřil v Ježíše Krista jako svého Pána a Zachránce.** Zachránce z něčeho ale mnohem horšího, než je malomocenství. Zachránce, který zachraňuje lidské životy z pekla, z míst věčného zatracení. A tento jediný z deseti slyší, že jeho víra ho zachránila pro věčnost.

Mnozí lidé a žel i mnozí křesťané volají k Bohu, jen když jsou v úzkých. A když v úzkých nejsou, když jsou např. uzdraveni, nebo vysvobozeni, tak na Boha zapomínají a nepřichází Mu vzdávat chválu. Je tady ovšem Bůh pouze proto, aby nám žehnal, uzdravoval nás, zachránil, a když Ho nepotřebujeme, tak je nám ukradený? Ten, kdo má takové postoje, ten by se určitě měl velmi zamyslet nad tím, zda je tím uzdraveným malomocným, který se k Bohu vrací s vděčností a chce Ho následovat, anebo jestli nepatří k těm devíti, co si šli svou vlastní cestou. A srdcem zůstali od Boha vzdáleni. Je zde otázka na každého z nás. Jak často máš potřebu vzdávat Bohu chválu? A jak moc si uvědomuješ, že obrácený křesťan by

měl být služebníkem Božím? Tzn. tím, který chodí pravidelně vzdávat Bohu chválu i do shromáždění, tím, který se modlí za druhé a tím, který je světlem a svěděním o Bohu živém?

Obrovským svěděním víry mělo být všech **deset uzdravených malomocných**. Všichni přece volali k Ježíši: „**Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!**“ A všichni byli uzdraveni! Jen jeden byl ale zachráněn.

Nicméně pojďme ještě na začátek toho příběhu. Ti, kteří si prošli nemocí covid, nebo karanténou, ti, kteří přišli do styku s nakaženým, ti si uvědomují, že je potřeba být zodpovědnější a ohleduplnější. A takoví se lépe budou moci vcítit i do situace, kterou prožívali tehdy ti malomocní. Všichni nakažení museli dodržovat tehdejší ustanovení zákona o karanténě, o izolaci. A když Ježíš pak potkal těch deset, četli jsme, že **oni zůstali stát opodál**. Ano, bratři a sestry, už Starý zákon měl jasně zpracovaná pravidla, co se týče infekčně nemocných. A v případě malomocenství neboli lepry, se jednalo o silně nakažlivou infekční nemoc. Proto už Starý zákon mluví jinými slovy o karanténě, o izolaci. Malomocní museli pobývat daleko od zdravých lidí a v případě, kdy se měli s někým potkat, tak měli za úkol volat: **Nečistý, nečistý!** Měli rovněž odlišné a škaredé šaty aby byli snadno rozpoznatelní, aby se jim zdraví lidé vyhýbali a nepřišli tak s nimi do styku. Co ovšem tito malomocní prožívali? Oni umírali zažíva, v pokročilém stadiu tato kožní nemoc způsobovala otevřené rány, v nichž bolestivě doslova uhnívala lidská tkáň, maso, svaly, z úst se linul mrtvolný zápach. Pro takto nakažené to bylo rovněž psychicky náročné. Žádné vyhlídky na uzdravení, pomalé umírání, izolování od běžného života, to muselo být velké zoufalství. Bolestivé čekání na smrt. A k tomu je potřeba ještě připočíst skutečnost, že tehdy o tom, jestli je člověk zdravý anebo ne, rozhodoval **kněz**. Žádná hygienická stanice. Měl o tom ze zákona jasně dané instrukce, podle kterých mohl poznat, zda ten člověk je nakažlivý, anebo třeba i uzdravený. Pokud ale nebyl **knězem prohlášen za čistého**, musel zůstat v izolaci.

Jistá omezení a možná i celostátní karanténa teď čeká i nás. Není to příjemné, ale zřejmě potřebné. A myslím, že se k tomu hodí jiný výrok Pána Ježíše: „**Obezřetní buďte jako hadi a bezelstní jako holubice.**“ Ta obezřetnost znamená přestat pohrdat nařizeními vlády a přestat pohrdat silou této nemoci. Přestat si hrát na hrdinu a říkat, mě se nemůže nic stát. A ta bezelstnost? Být bezelstný vůči druhým? To je dnes, bratři a sestry, ohleduplnost vůči druhým! Neohleduplnost je totiž pýcha! V pokorě je tedy dobré si připustit, že i já mohu být bezpříznakovým nosičem viru, který může zabít jiného. Nepomůže nám pýcha a pohrdání, nýbrž pokora. Pamatujme, že Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Pak naše volání „**Pane smiluj se nad námi!**“ může mít smysl. Pýcha je stav, který ničí každého člověka. A zvláště křesťan by měl vědět, že svou pýchu má umrtvovat. Ne ji živit pohrdáním a zlehčováním. A pokud křesťané nebudou zodpovědní, tak kdo potom? Německý křesťanský prorok Stefan Driess koncem loňského roku, kdy se o koronaviru moc nevědělo, prorokoval, že na svět přijde pandemie, ale že ten, kdo se bude přikrývat krví Pána Ježíše a ten, jehož život opravdu patří Ježíši, že takový se nemusí bát. Nic proti tomu. Naopak, naše víra je důležitá. Nemá ale vést k pýše, že mě se nemůže nic stát a že když mám horečky, tak budu bojovat na modlitbách, lékaři to neoznámím, do karantény nepůjdu. Tohle není projev silné víry, ale pyšné nezodpovědnosti. A povšimněme si v tom příběhu, co řekne Ježíš těm deseti, když ho prosí o smilování: „**Jděte a ukažte se kněžím!**“ Pán Ježíš je ten, který zde nejde blíže k těm nakaženým, i když na jiném místě je popsán příběh uzdravení malomocného, kterého se Ježíš dotýká. Zde ale Ježíš uzdravuje jinak. Ano, Bůh uzdravuje a prohlašuje nás za čisté, ale jak sami vidíme v tomto příběhu, je zde důležité to prohlášení kněze. Dnes bychom tedy řekli prohlášení lékaře a hygieny. Můžeme stokrát vyznávat, že jsme v Kristu čisti a uzdravení, přikrytí Jeho krví přesto, že můžeme mít příznaky. Pán Ježíš ale ukazuje, co je ještě třeba. Uzdravené posílá k lidem k tomu určeným, jasně ukazuje, že toto je důležité a nemá se tím pohrdat. Být sám sobě lékařem není projev pokory.

Bratři a sestry, jak jsem říkal na začátku, nouzový stav může být novou šancí pro nás i celý národ. Šancí ne jen k Bohu volat a mít víru k uzdravení. Ale šancí obrátit své srdce s vděčností skutečně k Bohu a pokorit se před ním, natolik, abychom mohli z jeho úst slyšet: „**Jdi, tvá víra tě zachránila.**“ Amen
Píseň Pros Bůh tě slyší Modlitba Píseň S Ježíšem chci věrně každou chvíli

Slovo poslání: list Jakubův 4, 1-10

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc, Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen

Píseň Každý den Pán mi sílu dává

